

Judas Iskariot - PDF -

Af Asbjørn Aavik - "Efter påskemorgen"

Evangeliet fortæller klart og tydeligt, hvordan Jesus fandt og vandt flere af sine disciple. Fortæller hvordan han ledte dem ind i sine spor. Bare for at nævne nogle: Peter, Jakob, Johannes og Levi, der fik navnet Mattæus. Fra fiskerbåd, garn, mark og toldbod kaldte han dem. Og flere af disse »kaldsmøder« er gribende skildret i Bibelen.

Men vi leder forgæves i de fire evangelier for at finde en beretning om det første møde mellem Jesus og Judas Iskariot. Det er skjult for os. Alligevel - der var en dag et sted i landet, da de to for første gang så hinanden i øjnene. Fik den kontakt, der førte ind i efterfølgelse. Det var måske en morgenhilsen. Et lille ord, der nåede frem og drog den unge Iskariot ind i hans år med vandren i stærke spor. Læreår. Opdragelsestid. I sene aftener i Betania-hjemmet eller i morgenlyset på bjerget åbnedes øjnene. Der var åndsmagt over det. Himmelkræfter åbenbares i mægtige undere der ved Mesterens side. Ung, stærk og åben sugede denne søn himmelbruset til sig. Det var ganske nyt. Det greb og fandt fodfæste. Det blev også til hunger og søgen, vækst og udvikling. Tre års vandreundervisning fik den vordende apostel.

Ordination

Eller du vil måske hellere sige: Indvielsen, udvælgelsen, kaldet Det blev nemlig efterhånden en ganske stor flok, der fulgte Jesus. De kom og gik. Flokken voksede og aftog nok, men en kerne var trofast. Man fandt dem altid i Mesterens nærhed, hvor han så var i landet.

Ud af denne gruppe er det så, at Jesus kalder de tolv, der på en speciel måde skulle stå ham nær, og efter himmelfarten blive hans sendebud til jordens ender. Blandt disse var Judas Iskariot.

*- Og han går op i bjergene og kalder dem til sig, han selv ønskede at have med, og de kom til ham.
- Og han indsatte tolv til at være hos ham, og for at han kunne udsende dem til at prædike med magt til at uddrive de onde ånder.
- Så indsatte han da de tolv, og han gav Simon tilnavnet Peter; endvidere Jakob, Zebedæus' søn, og Johannes, Jakobs broder; dem gav han navnet Boanerges, som betyder tordensønner; og Andreas og Filip og Bartolomæus og Mattæus og Tomas og Jakob, Alfæus' søn, og Taddæus og Simon Kananæer, og Judas Iskariot, ham, som forrødte ham. ([Mark. 3,13-19](#))*

Vi mærker os dette angående de tolv:

- Han indsatte dem. De blev ordineret på et bjerg.
- De skulle være hos ham, og de skulle prædike.
- Jesus gav dem magt til at uddrive onde ånder.

Blandt disse var Judas. Måske stod han mellem Peter og Johannes, eller knælede mellem dem, da Jesus lagde sine hænder på dem under ordinationen og gav dem magt til at uddrive de onde ånder. Sammen med de elleve og på lige fod med dem modtog han forkynderopgaven og den særlige tilid, som lå i det, at Jesus ønskede at have dem med. På en stærk måde kaldt ind i den nærmeste kreds omkring Jesus nu, hvor tiden nærmede sig, da han skulle forlade jorden. Disse tolv var hans håb. De var samtidig også Gudsrigets fremtid på jorden.

Jesus havde ingen byggeplaner. Han rejste ikke noget menighedshus i de tre år, han var omvandrende prædikant og sjælesørger for de tolv. Når gruppen var i Jerusalem, kom de ofte sammen i Getsemane, fortæller Bibelen os.

- Også Judas, som forrødte ham, kendte det sted, fordi Jesus tit havde været sammen med sine disciple der. ([Johs. 18,2](#))

Det var det eneste auditorium, Jesus havde. Og det ejede han ikke. Men her i skyggen af de gamle oliventræer underviste han de tolv. Her bad de sikkert også meget sammen. Undervisning, opbyggelse, åndeligt fællesskab. Spørgsmål. Hjælp. Vejledning.

Judns plejede måske at sidde med ryggen mod en gammel træstamme.

Skriften siger, at han kendte stedet - en have.

Han var indviet, havde modtaget guddommelig kraft og bedt sammen med Jesus Kristus i en skyggefuld have. Han havde oplevet de helliges samfund. Det var alt sammen led i udrustningen til en stor fremtidig tjeneste i en verdenserobring for den opstandne Kristus.

Vejen nedad

Hvornår »nedad« begyndte i den unge forkynders liv ved vi ikke, men Bibelen fortæller klart, hvad det var. Det bliver tydeligt for os i det gode hjem i Bethania. Maria har brudt en kostbar alabastkrukke og ofret sin nardussalve på Jesus - otte dage før hans død på korset. Da er det, Judas Iskariot bryder ind:

*- Hvorfor er denne salve ikke blevet solgt for tre hundrede denarer og givet til de fattige?
- Men det sagde han ikke, fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en tyv; og da han havde pengepungen, stak han jævnlige til sig, hvad der blev lagt i den. ([Johs. 12, 5 og 6](#))*

Muligvis havde Judas forretningstalent. Måske var han skrap til at gøre forretninger. Havde fremgang. Men da Mesteren stod ved hans trappe, lukkede han, låste bag sig og gik ind i Mesterens spor.

Også dette talent havde Jesus brug for. Der kom efterhånden mange gaver til gruppen. Jesus havde jo ikke opbygget nogen organisation. Det var en »vandremission«. Så var Judas - med sin erfaring bag en disk - blevet bedt om at tage sig af de gaver, der kom ind.

Det blev hans fristelse - og fald. Det begyndte sikkert i det små. En lille kobbermønt af og til, så de små sølvmonter. Senere de store. De vejede til og fristede til mere . . . Han var en ung forretningsmand med forstand på markedspriserne. Nardussalven i Betania ville være 300 denarer værd. Muligvis handlede han med sådan noget, før han lukkede og forlod alt.

Men i det samme Maria-hjem åbenbares nu, hvad medarbejderne vidste: Judas var en tyv. Han stak til sig af det, der blev lagt i den fælles kasse.

Og vi er pludselig inde på et frygtelig vanskeligt område i Jesu efterfølgelse: Judas var indviet, var meddelt guddommelig kraft af Jesus og tog sin tur til at prædike under rejserne rundt om i landet. Samtidig stjal han . . . Han uddrev onde ånder. Lidt efter tog han til sig selv én af de fem sølvmonter, den frigjorte kom tilbage med som en takkegave. Han besteg den prædikestol, der var Mesterens. Han gjorde det to gange - anden og fjerde dag i ugen. Det var hans rytme blandt de elleve medarbejdere. Ved aften de samme dage tog han af Mesterens sølv og puttede det i sit rummelige bælte . . .

Ved dette skælver vi forkyndere. Vi er alle i stor fare. Djævelen ved, hvordan han skal angribe os. Ja, ikke kun os forkyndere og ledere, men alle Guds børn, som på en eller anden måde har at gøre med økonomi i kristen sammenhæng. Her har Djævelen fældet mange både i sendeland og blandt nationale kristne ude på vore mange missionsfelter. Hvilken gammel missionær husker ikke sådanne triste oplevelser i tjenesten derude. Ligesom med Judas begynder det med småtterier, men det ender med, at hele bygningen falder sammen.

I en fjern landsby i Kinas indland, hvor evangeliet vandt indpas, lejede vi et lille hus til vor videre mødevirksomhed. Det blev gjort rent og pudset op. Træer var engang blevet hentet i skoven og sat til at bære taget. De blev nu kalkede samtidig med væggene. De lyste rene, hvide og smukke i den lille mødesal. Den første søndag formiddag i dette vort nyistandsatte lokale var der en ældre mand, der skubbede den korte rygløse taburet hen til en af søjlerne for at støtte ryggen. Midt under prædikenen ville han læne sig rigtigt godt bagover for at hvile. Han knækkede søjlen ret og slet. En del af taget fulgte med i faldet til stor forskrækkelse for mødedeltagerne. Heldigvis var der bare stråtag over huset, men det var et værre griseri med alt det, der fulgte taget til gulvet.

Da vi så prøvede at finde årsagen til, at denne bærestolpe ikke engang kunne tåle en ryg, der søgte hvile, opdagede vi, at den var udhulet af termitter (hvide myrer). Bare barken var tilbage. Den

havde vi vasket og hvidtet. Den lyste som ny, men var udhulet. Marven var borte. Den indre ødelæggelse havde stået på i mange år. Små bid af små dyr i dage og nætter. Det tog år. Men så en ryg en søndag . . . Et brag - og alt lå i ruiner. . .

Hos Judas Iskariot var de små gnavere små mønter. De gnavede og spiste hans sjælemarv. Så da 30 tunge sølv mønter blev lagt i hans hånd, faldt alt i grus. Han solgte Jesus.

Så til dig og mig i efterfølgelsen i dag - Hvad er det, der udhuler os og fører mod ruin? Det sker, at en broder eller søster bliver borte fra de troendes forsamling. Frafalden, får vi til svar. Vi undres. Sker det sådan pludselig. Så viste det sig, at det var flere års skjult, hemmeligt synd, der pludselig brød gennem skallen. Søjlen knækkede. Alt faldt i grus. En ny ruin i forsamlingen - i foreningen.

- *Fang os de ræve, de ræve små, som hærger vinen, vor blomstrende vin.* ([Højsangen 2,15](#))

Det endelige brud

Eller: - Da søjlen knækkede.

Djævelen, Jesu Kristi store fjende, våger mere og mere over Judas.

- *Da de nu holdt aftenmåltid, og Djævelen allerede havde indskudt den tanke i Judas', Simons søn, Iskarlots hjerte, at han skulle forråde ham . . .* ([Johs. 13,2](#))

En tanke . . .

Indskudt i Judas . . .

Det kunne Djævelen nu. Disciplens indre var nemlig gennem længere tid blevet opædt og udhulet ved gentaget og uopgjort synd. Der var plads til Helvedets tanker.

Så kommer fjendens næste skridt mod Judas Iskariot. Og det er hans sidste fremstød, før alt ramler:

- *Og du han fået det, før Satan ind i ham . . .* ([Johs. 13,27](#))

Først finder Satan rum for en tanke, han selv har udtænkt.. Denne tanke arbejder videre. De gode tanker- himmeltankerne - må vige. Der bliver rum for det næste: Satan selv farer ind i en af Jesu disciple.

Sådan fortæller Skriften. Og sandheden er forfærdelig. Stedet og tiden øger vor uro og vor egen angst for at svigte.

Der er påskemåltid. Jesus sidder til bords med de tolv i en sal i Jerusalem. Mesteren er vært. Han dypper påskebrødet i fadet, før han deler med sine venner. Netop da sker Satans desperate fremstød. I vers 26 i samme kapitel læser vi, at det var, da Jesus dypede et stykke i fadet og gav det til Judas, at Satan for i ham.

Så tæt på Jesus, lige ved hans hænder med brudt brød vover fjenden fra afgrunden at komme for at trække en apostel ud af rækkerne. For så ved denne at gå videre til det næste angreb.

Disse ord fra Bibelen møder os i dag for at ryste os, vække os til hellig uro og ransagelse bagud i vore liv. For at finde små, ædende myrer, der fører til ruin. Små ræve, der får lov til at overvintre og oversomme i vore liv - i vor forsamling. Afgrundens langsomme og skjulte værk i mørket, der fører til, at en bæresøjle falder sammen midt under gudstjenesten - lige i den varmende sommersol. Sådan er afgrundens fyrste også i dag.

Og mørket sejrer totalt i denne discipels liv. Satan leder nu ind på en »bønnens mark«, ind i skyggen af gamle træer, hvor denne discipel ofte havde knælet i bøn ved Frelserens side. Han har fuld kontrol over situationen.

- Kys din Mester og Herre!

Og Judas gør det. Han havde fået betalingen - 30 sølvstykker.

Kan et forrædderi ryste os stærkere end dette? Og få os, som i dag er efterfølgere, til at falde på vort ansigt under de samme træer og anråbe tronen i det høje om renselse, tilgivelse og hellig fylde og kraft. Alene da kan vi modstå alle Den ondes gloende pile og listige angreb. Vi er alle i fare.

Det forstod også den gamle salmedigter Kingo:

- Var hans øje blot udrevet, før det til de penge så. Var hans hånd afhugget blevet, før det sølv udi den lå . . .

- Og hans fod, som bar ham let, tusind gange heller det, end med øjne, fod og hænder i den ild, som evig brænder . . .

Apostelen Peter faldt også dybt. I farens stund svor og bandede han på, at han ikke kendte noget til Jesus, som han havde fulgt i 2-3 år. Men den discipel blev bjærget, ved at han forlod tjenerens gård og varmende ild i angerens gråd. En tradition fra Mellemøsten fortæller, at han gik til Getsemane have, hvor Mesteren plejede at samle de tolv til bøn. Under de vide grene af et gammelt oliventræ kastede han sig ned i den dybe angers bøn. Netop der var det, han havde sovet.

Det blev hans redning.

Satans greb slap ved dette barns nødråb om tilgivelse. Fristeren måtte vige. For nogle timer senere at komme ind i den samme skygge med Judas Iskariot - til et forrædderkys.

Din og min redning, forsamlingens håb og vort dyrebare fædrelands fremtid vil afhænge af, hvilke spor vi følger ind i Getsemane have.

Skyggen over de 40 dage

Men, siger en læser, du skulle jo skrive om Jesus, som i tiden mellem opstandelsen og himmelfarten på en speciel måde tager sig af sine fejlende børn. Og i de dage har Judas jo ingen del! Nej, det er netop tragedien, skyggen, der fulgte den opstandne på hans vandring for at oprejse, styrke og udruste en discipelflok, som skulle haste ud over jorden med frelsesbudskabet.

En af de tolv er ikke med i disse fornyelsens dage i Jerusalem. Han er blevet borte. Netop derfor kommer han med i denne bog. Hans skæbne, hans udgang af denne verden skal vække os, som nu er Kristi efterfølgere. Skal vi blive bevaret til enden, skal min forsamling eje guddommelig gennemslagskraft i en åndelig sløv tid, er det Peters tårespor, vi må følge. Judassporene skal vække og forskrække.

Også gennem de 40 dage.

De er grænseoverskridende.

Også de finder vej til alle folkeslag.

- »Da nu Judas, som havde forrådt ham, så, at han var blevet domfældt, fortrød han det og bragte de tredive sølvpenge tilbage til ypperstepræsterne og de ældste og sagde: » Jeg har syndet og forrådt uskyldigt blod «.

Men de svarede: »Hvad kommer det os ved? Det bliver din sag. «

Så kastede han sølvpengene ind i templet, gik bort derfra og gik hen og hængte sig.

Men ypperstepræsterne tog sølvpengene og sagde: »Det går ikke an at lægge dem i tempelkisten, for det er blodpenge. « Så tog de den beslutning at købe Pottemagermarken for dem til gravplads for de fremmede. Derfor kaldes den mark den dag i dag »Blodmarken«. ([Matt. 27,3-8](#))

Simon Peter sagde:

- Mine brødre! det skriftord måtte gå i opfyldelse, som Helligånden forud havde talt gennem Davids mund om Judas, der viste vej for dem, der greb Jesus; han regnedes jo med blandt os, og dette embede var faldet i hans lod.

Han købte sig nemlig en mark for den løn, han havde fået for sin ugerning, og han styrtede hovedkulds ned og brast itu, så alle hans indvolde væltede ud. ([Ap.G.1,16-18](#))

(Fra afsnittet "Judas Iskariot" i "Efter påskemorgen" - af Asbjørn Aavik - Dansk Luthersk Forlag 1985 - Shafan 19-03-